

Grad lidende. Han antager selv, at han burde affødiges i Genhold til den Paragraf i Pensionsloven; som siger, at, naar en Embedsmand uden nogen Foranledning fra sin Side kommer tilskade, skal han have $\frac{2}{3}$ af sin Gage i Pension. Han er imidlertid bleven affødiget i Genhold til en anden Paragraf, nemlig i Genhold til den Paragraf, der siger, at, naar han uden egen Skyld bliver ude af Stand til at varetage sin Tjeneste, skal han have den Pension, som kan tilkomme ham efter hans Tjenesteaalder. Udvalget tror nu vel ikke, at denne Mand vilde kunne faae sig Noget ad Domstolens Bei, skjøndt det jo ikke er godt at have nogen Mening herom; men dels vilde denne Bei jo være lang, og dels vilde den vel sagtens ogsaa være forbunden med Omkostninger for ham. Han tænker heller ikke paa noget Saadant, men vil være tilfreds, naar han kan faae en større Forhøielse af sin Pension indtil 700 Kr. Jeg vil nu ganske aabent tilstaa — og jeg antager, jeg kan gjøre dette paa hele Udvalgets Vegne — at, dersom det havde været en Statsembedsmand, og dersom han havde været hos den paagjældende Minister, saa er det høist sandsynligt, at man havde gjort en Indstilling. Det er det nu imidlertid ikke; det er en Slags kommunal Embeds- eller Bestillingsmand, eller hvad man nu skal kalde det — Skolelærernes Stilling er jo ikke ganske som de andre Embedsmænds; ialfsald pensioneres de ikke direkte af Statskassen, men af Skolefondene —, og Udvalget har derfor stadig vægret sig ved at gjøre nogen Indstilling om Skolelærere. Man kan saa meget mindre gjøre dette her, som det jo ikke kan ses, hvorvidt han har forhandlet med Skoleraadet eller ikke, men man kan dog ikke tro Andet — og det er dette, som jeg skal udtale paa Udvalgets Vegne — end at naar det forholder sig saaledes, som han har anført i Andragendet — hvilket er bekræftet fra anden Side, nemlig fra et Medlem af Udvalget —, saa vil vel nok Skoleraadet tage alt billigt Hensyn og forhøje Pensionen noget. Dette er jo imidlertid Noget, hvorpaa vi naturligvis ikke have nogen direkte Indflydelse. Det maa ske gennem Forhandling med vedkommende Minister og Skoleraadet, men Skoleraadet kan vistnok utvivlsomt være berettiget til uden videre at forhøje Pensionen, og man kan, som sagt, ikke tro Andet, end at, dersom den Vedkommendes Stilling virkelig er saaledes, som han har angivet, og hvilket jo er bekræftet af et Medlem af Udvalget, saa vil Skoleraadet, naar han henvender sig til det med en Ansøgning, visstelig ikke være uwilligt til at forhøje hans Pension, af hvilken Statskassen jo betaler Halvdelen, hvad den jo overhovedet gjør med Hensyn til Pensioner til Skolelærere. — Efterat være fremkommen med denne lille Udtalelse, som jeg tror, paa hele Udvalgets Vegne, skal jeg nu gaa over til Indstillingerne. Der er da først Ind-

stillingen under Nr. 1, som angaar Veterinærelv Lars Christensen. Denne Sag har allerede været behandlet her i forrige Afdeling af denne Samling, men blev ved en Trykfeil henvisst til Justitsministeren. Det var ved en virkelig Trykfeil, thi der stod nemlig i selve Motiveringens over Andragendet, at det skulde henvises til Indenrigsministeren, men i Indstillingen stod der til Justitsministeren, og Justitsministeren har da nu sendt Sagen tilbage til Folkethinget. Det forekommer nu mig og flere andre Medlemmer, ja maaste endog et Flertal af Udvalget, at Justitsministeren egentlig kunde have sendt Sagen til Indenrigsministeren uden at sende den tilbage hertil igjen, i Lighed med, hvad Ministrene ellers gjøre med andre Sager, naar en eller anden Sag er bleven adresseret feil. Blandt Andet har jo saaledes den høitæredede Finansminister sendt Sager til vedkommende Krigsminister eller Indenrigsminister, hvor det nu var, de skulde hen. Noget Saadant mindes jeg. Dette er nu imidlertid ikke slet her. Vi have faaet Andragendet sendt tilbage igjen, og man har nu haft Tid til at se paa det. Et nyt Medlem er kommet ind i Udvalget, og Sagen er bleven drøftet udførlig frem og tilbage. Imidlertid tør jeg vel ikke forudsætte, at alle ærede Medlemmer endnu have denne Sag i frisk Erindring, og da der jo desuden er kommet flere nye Medlemmer til, skal jeg give en kort Skildring af den. Den paagjældende Veterinærelv Lars Christensen har taget den lille Prøvelingsexamen. Han har været paa Landbohøjskolen i 4 Aar, men det har ikke været ham muligt at tage de sidste Dele af Dyrlegeexamen af den Grund, at hans Dienstydom er tiltagen. Han har fra Begyndelsen af været blind paa det ene og nærsynet paa det andet Øie, men denne Nærsynethed tiltog i en saadan Grad, at Dienlægen sagde, at han ikke maatte læse længer, og saa hørte han op dermed. Det er bevidnet baade af Dienlægen og af Professor Bagge ved Landbohøjskolen, at det forholder sig saaledes. Denne Mand har praktiseret en hel Del som Dyrlege, navnlig i Horne Sogn, men han er i den Anledning et Par Gange bleven idømt mindre Mulkt, fordi han havde taget Heste under Kur. Dyrlegepraxisen er nemlig fri med Undtagelse af Behandlingen af smitsomme Sygdomme, samt med Undtagelse af at udbøde Svin og flæske Heste, ialfsald har man hidtil indtil den allerneueste Tid troet, at den forøvrigt var fri, og det har ogsaa tidligere været Ministeriets Mening, at denne Praxis i det Hele taget var fri. Jeg skal i den Henseende henvisse til Skrivelser af 27 Juli 1861. Der blev nemlig gennem det veterinaire Sundhedsraad klaget over, at en Mand i Aalborgegnen havde givet sig til at praktisere som Dyrlege, uagtet han ikke havde taget Dyrlegeexamen, og det veterinaire Sundhedsraad henstillede i den Anledning til Ministeriet, om der ikke maatte være Anledning til at give